

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobkyně: **T. T. T.**, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 9. 2023, č. j. MV-139768-4/SO-2023, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 10. 2024, č. j. 54 A 15/2023-41,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalovaná **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši **3 400 Kč** k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Štěpána Svátka, advokáta se sídlem Na Pankráci 1618/30, Praha 4, do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 26. 7. 2023, č. j. OAM-16639-17/ZM-2023, byla podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZoPC“), zamítnuta žádost žalobkyně o vydání zaměstnanecké karty. Proti rozhodnutí ministerstva se žalobkyně bránila odvoláním, které žalovaná v záhlaví uvedeném rozhodnutím zamítla a rozhodnutí ministerstva potvrdila.

[2] Žalobu, kterou se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalované, krajský soud shledal důvodnou, zrušil rozhodnutí žalované a spolu s ním i rozhodnutí ministerstva a vrátil věc žalované k dalšímu řízení. Krajský soud se předně zabýval tím, zda byl naplněn předpoklad pro zamítnutí žádosti žalobkyně, tedy zda byl dán rozpor mezi pobytem žalobkyně na území a mezi zájmy České republiky. Ve shodě s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2024, č. j. 1 Azs 158/2024-37, dovodil, že kvóty stanovené pro žádosti podané na zastupitelském úřadě v Hanoji se na žalobkyni nevztahovaly. Žádost o zaměstnaneckou kartu totiž podala v tuzemsku. Správní orgány postupovaly dle krajského soudu nezákonně, když její žádost s odkazem na ekonomicko-bezpečnostní zájem České

republiky zamítly. Dle krajského soudu na tom nemůže ničeho změnit ani správními orgány namítané obcházení zákona spočívající v podání žádosti na území České republiky. Zneužívání dlouhodobého víza k jinému než uvedenému účelu je samostatným důvodem pro zamítnutí žádosti, ten však správní orgány v rozhodnutích neuvedly, ani jej neprokazovaly.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobkyně

[3] Žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) napadla výše označený rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), na základě kterých požadovala napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[4] Předně stěžovatelka namítala, že v řízení před krajským soudem došlo k zásadnímu procesnímu pochybení, a tím vymezila přijatelnost kasační stížnosti. Žalobkyně doplnila podanou žalobu dne 11. 10. 2024 a její doplnění mělo zásadní význam pro napadený rozsudek. Krajský soud však zaslal doplnění stěžovatelce dne 14. 10. 2024, a vzápětí hned dne 15. 10. 2024 rozhodl ve věci samé. Svým postupem tak porušil rovnost „zbraní“ a zásadu kontradiktornosti řízení.

[5] Dále stěžovatelka brojila v zásadě pouze proti závěrům rozsudku č. j. 1 Azs 158/2024-37, na kterých vystavěl svou argumentaci krajský soud. Závěry vyslovené v uvedeném rozsudku jsou dle ní vnitřně rozporné – na jedné straně připouští existenci ekonomicko-bezpečnostního zájmu státu, na straně druhé ovšem vylučují aplikaci ustanovení, které jej má výslovně chránit. Dle stěžovatelky opomenul Nejvyšší správní soud povinnost správních orgánů hájit zájem státu. Zmíněný rozsudek popřel možnost regulace pracovní migrace a umožnil obcházení kvót. V posuzovaném případě nešlo o přímou aplikaci kvót, a to ani analogicky, nýbrž existence kvót sloužila pouze jako východisko pro úvahu o zájmu státu. Nejvyšší správní soud v uvedené věci posoudil případ formalisticky bez přihlédnutí ke konkrétnímu případu. Žádost o zaměstnaneckou kartu by mohla být zamítnuta dle § 56 odst. 1 písm. m) téhož zákona. Stěžovatelka rovněž odmítla požadavek na individualizaci důvodu neudělení zaměstnanecké karty vyjádřený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2024, č. j. 5 Azs 149/2024-56, a poukázala na rozsudek téhož soudu ze dne 30. 5. 2017 č. j. 10 Azs 153/2016-52, podle nějž musí existovat systém efektivního zvládnutí početných žádostí o povolení k pobytu, přičemž stát má v zásadě neomezený prostor k úvaze, nakolik umožní cizincům výkon výdělečné činnosti v České republice. Stěžovatelka proto stejně jako ve věci sp. zn. 4 Azs 93/2024 navrhla předložení této otázky rozšířenému senátu k popření názoru vysloveného v rozsudcích č. j. 1 Azs 158/2024-37 a č. j. 5 Azs 149/2024-56.

[6] Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že stěžovatelka nerespektuje závazný právní názor vyslovený v rozsudku č. j. 1 Azs 158/2024-37, pro důvod postoupení nynější věci pak neshledala důvod. Stěžovatelka navíc opomíjí argumentaci žalobkyně důvodovou zprávou, dle které se kvóty vztahují pouze na cizince žádající o vstup na území ze zahraničí. Závěr stěžovatelky o aplikaci § 56 odst. 1 písm. j) ZoPC žalobkyně označila za nelogický, a navíc rozporný s důvodovou zprávou.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

pokračování

[7] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, z důvodů, které zákon připouští, a za stěžovatelku jedná pověřený zaměstnanec, který má vysokoškolské právnické vzdělání (§ 102 a násl. s. ř. s.).

[8] Nejvyšší správní soud se dále zabýval přijatelností kasační stížnosti ve smyslu § 104a s. ř. s., tedy otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Jedná se totiž o věc, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce (§ 31 odst. 2 s. ř. s.). Ve vztahu k přijatelnosti kasační stížnosti žalované (správního orgánu) Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 1. 2007, č. j. 2 Azs 21/2006-59, č. 1143/2007 Sb. NSS, konstatoval, že kasační stížnost lze považovat za přijatelnou, pokud je shledáno zásadní pochybení krajského soudu při výkladu hmotného nebo procesního práva, případně pokud by krajský soud nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu (obdobně srov. usnesení NSS ze dne 14. 10. 2021, č. j. 9 Azs 157/2021-29, odst. [16]).

[9] Stěžovatelka spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti v zásadním pochybení krajského soudu, který porušil princip rovnosti účastníků a neumožnil jí vyjádřit se k doplnění žaloby před vydáním napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud však neshledal, že by se krajský soud v projednávané věci dopustil zásadního pochybení při výkladu práva nebo se odchýlil od ustálené judikatury. Kasační stížnost je tedy nepřijatelná.

[10] Procesním pochybením spočívajícím v nezaslání vyjádření jednoho účastníka druhému se Nejvyšší správní soud již opakovaně zabýval a dospěl k závěru, že nikoliv v každém případě bude mít tato vada vliv na zákonnost rozsudku krajského (městského) soudu. Tak je tomu v projednávané věci. Ačkoliv krajský soud zaslal stěžovatelce doplnění žaloby a následující den rozhodl ve věci samé, nejednalo se o vadu mající vliv na zákonnost napadeného rozsudku, natož pak o zásadní pochybení krajského soudu. Žalobkyně v doplnění žaloby upozornila toliko na vydání rozsudku č. j. 1 Azs 158/2024-37 a citovala z něj. Stěžovatelka byla s obsahem doplnění žaloby, kterým žalobkyně poukázala na citovaný rozsudek, seznámena, jelikož byla v řízení zakončeném vydáním rozsudku č. j. 1 Azs 158/2024-37 žalovanou. Navíc, krajské soudy ve svém rozhodování vycházejí z právních názorů Nejvyššího správního soudu v obdobných věcech, a nejednalo se proto ani o případ, kdy by vyjádření účastníka řízení mělo vliv na argumentaci či výrok napadeného rozsudku (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 8. 2006, č. j. 1 Aps 2/2006-68, nebo novější rozsudky NSS ze dne 5. 2. 2015, č. j. 9 Azs 312/2014-49, odst. [37], či ze dne 16. 1. 2020, č. j. 8 Afs 23/2018-37, odst. [22]).

[11] Stran věcných kasačních námitek Nejvyšší správní soud předesílá, že kasační stížnost je totožná s doplněním kasační stížnosti téže stěžovatelky ve věci vedené pod sp. zn. 4 Azs 93/2024 (viz č. l. 28 a 29 spisu v odkazované věci). Obdobnou problematikou se kasační soud zabýval též v dalších skutkově i právně obdobných věcech (srov. rozsudky NSS č. j. 1 Azs 158/2024-37, či ze dne 27. 11. 2024, č. j. 10 Azs 172/2024-44, a ze dne 28. 5. 2025, č. j. 6 Azs 157/2024-48, odst. [21], a tam uvedená rozhodnutí, která časově a věcně následovala první ze zde uvedených rozsudků).

[12] Kasační soud se v odst. [25] až [27] rozsudku č. j. 1 Azs 158/2024-37 zabýval historickým vývojem § 56 odst. 1 písm. j) ZoPC a vyslovil jednoznačný závěr, dle kterého

je vyloučeno, aby se ekonomicko-bezpečnostní zájem České republiky promítl do posuzování žádostí podaných v tuzemsku. Tento rozsudek byl následovaný dalšími rozhodnutími kasačního soudu, mj. rozsudkem č. j. 5 Azs 149/2024-56 (dále srov. rozsudek č. j. 6 Azs 157/2024-48, odst. [21], a v něm uvedené usnesení NSS ze dne 18. 2. 2025, č. j. 4 Azs 93/2024-39). Ani v projednávané věci se tedy na žalobkyni nevztahovaly kvóty pro žádosti podané na zastupitelském úřadu v Hanoji (viz odst. [28] rozsudku č. j. 1 Azs 158/2024-37, odst. [31] rozsudku č. j. 6 Azs 157/2024-48 či odst. [30] rozsudku č. j. 10 Azs 172/2024-44).

[13] Nejvyšší správní soud se v minulosti zabýval též námitkou možného obcházení zákona a dovodil, že je nutné takový úmysl žadatele zjistit a prokázat (srov. rozsudky č. j. 1 Azs 158/2024-37, č. j. 5 Azs 149/2024-56, č. j. 6 Azs 157/2024-48, nebo též rozsudky NSS ze dne 11. 5. 2024, č. j. 7 Azs 256/2024-43, odst. [22] a násl., a ze dne 27. 2. 2025, č. j. 8 Azs 84/2024-48, odst. [23]). Navíc již kasační soud opakovaně k poukazu ministerstva a stěžovatelky na skutečnost, že ke dni podání žádosti o zaměstnaneckou kartu dosud nedošlo k naplnění původně deklarovaného účelu pobytu, konstatoval, že se v takovém případě jedná o odlišný důvod pro nevydání zaměstnanecké karty (srov. rozsudky č. j. 5 Azs 149/2024-56, odst. [39], nebo č. j. 7 Azs 256/2024-43, odst. [23], či usnesení NSS ze dne 20. 2. 2025, č. j. 5 Azs 315/2024-29, odst. [21], i výše citovanou judikaturu).

[14] Stejně tak se již Nejvyšší správní soud vyjádřil k předložení obdobných věcí k rozhodnutí rozšířenému senátu (srov. rozsudek NSS č. j. 10 Azs 172/2024-44, odst. [31], či usnesení NSS č. j. 4 Azs 93/2024-39, odst. [15]). Ani v projednávané věci kasační soud neshledal vzhledem k výše uvedenému a dříve vysloveným závěrům závažný důvod pro revizi těchto názorů cestou předložení věci rozšířenému senátu. Za tento důvod nelze považovat ani nesouhlas jednoho z účastníků s judikaturou, byť se jedná o správní orgán. Otázka, ohledně níž stěžovatelka usiluje o revidování názorů vyslovených kasačním soudem ve shora citovaných rozsudcích, je judikována Nejvyšším správním soudem jednotně, přičemž touto judikaturou byla sjednocena předtím nejednotná rozhodovací praxe krajských soudů. Krajský soud tak v napadeném rozsudku postupoval v souladu s výše uvedenou jednotnou a ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu.

IV. Závěr a náklady řízení

[15] Jelikož kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky, Nejvyšší správní soud ji podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[16] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k aplikaci tohoto ustanovení namísto § 60 odst. 3 s. ř. s. srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS). Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, a má tedy vůči neúspěšné stěžovatelce právo na náhradu nákladů, které v tomto řízení důvodně vynaložila. Náhradu nákladů tvoří odměna advokáta žalobkyně za jeden úkon právní služby spočívající ve vyjádření ke kasační stížnosti (kasační soud nepřiznal další požadovaný úkon – převzetí zastoupení, jelikož žalobkyně byla advokátem zastoupena již v řízení před krajským soudem) ve výši 3 100 Kč [§ 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění do 31. 12. 2024]. K tomu je třeba

pokračování

připočíst 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů (§ 13 odst. 4 téže vyhlášky). Náhrada není zvýšena o daň z přidané hodnoty, neboť zástupce soudu sdělil, že není plátcem této daně. Dohromady je tedy stěžovatelka povinna žalobkyni nahradit náklady řízení o kasační stížnosti ve výši 3 400 Kč, a to k rukám jejího zástupce do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. října 2025

JUDr. Radan Malík
předseda senátu